

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 35

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 02/06/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Quý vị đồng tu, hôm nay chỗ này có hơn 20 câu hỏi, chúng ta giải đáp theo thứ tự. Bộ phận đầu tiên là câu hỏi của đồng tu trên mạng đưa ra, có bốn câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, trước đây lúc chưa học Phật, trong nhà thờ cúng *hoàng tiên, hồ tiên* v.v.; sau khi học Phật thì thờ tượng Phật và những vị tiên gia này ở cùng nhau, lúc em gái con niệm Phật thường cảm thấy đầu óc nặng nề, thậm chí có hiện tượng bị dựa thân. Hiện tại thỉnh những vị tiên gia này tới một căn phòng khác để thờ cúng, nghe nói những vị tiên gia này muốn tìm em gái con làm cô đồng, xin hỏi chúng con nên làm thế nào?

Đáp: Chuyện này tôi nghĩ trước đây cũng đã từng có, từng có qua những chuyện như vậy, tôi tin rằng ví dụ này không phải là thiếu số. Người thờ cúng Hồ Tiên ở Trung Quốc rất nhiều, Hồng Kông cũng có, ở nông thôn chúng tôi cũng từng nghe nói rất nhiều. Sau khi học Phật, tốt nhất là mời họ cùng chúng ta học Phật, mọi người cùng nhau nghe kinh, cùng nhau niệm Phật, tương lai vãng sanh Tịnh độ, viên thành Phật đạo. Phật trong kinh Lăng-nghiêm giảng cho chúng ta có rất nhiều loại tiên, có thiên tiên, đây là bậc cao, cõi a-tu-la, cõi người, cõi súc sanh, cõi quỷ đều có tu hành thành tiên. Thành tựu của họ dù cao hơn chẳng nữa cũng không cách nào vượt khỏi lục đạo, cho nên đây là không cứu cánh. Đạo hạnh của họ cũng có cao thấp không giống nhau, thông thường mà nói, đại khái đều có khả năng về ngũ thông, tức là thiên nhãn, thiên nhãn, tha tâm, túc mạng, đều có những khả năng này, thậm chí còn có biến hóa.

Vào thời kỳ kháng chiến chống Nhật, lúc đó tôi mười lăm, mười sáu tuổi, ở Hồ Nam, Hồ Nam có một hộ gia đình, đó là một đại gia đình ở địa phương nhưng đã sa sút. Phòng ở trong nhà họ không ít, gia đình ít người, chỉ có hai vợ chồng và một đứa con gái mười mấy tuổi, trên lầu mấy chục năm đều không có người leo lên trên đó, cầu thang đều dỡ bỏ đi. Trên lầu có một vị hồ tiên sống ở đó, sống rất nhiều năm, đó là thật, không hề giả chút nào. Vị hồ tiên này có lúc cũng xuống đi dạo, rất nhiều

người nhìn thấy, tôi cũng từng gặp qua một lần. Nhưng ông là nam, không phải là nữ, mặc áo tràng của Trung Quốc chúng ta trước đây, áo tràng vải bố màu lam, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy mặt mũi của ông, chúng tôi nhìn thấy bên hông, sau lưng ông, trước giờ chưa có ai nhìn thẳng mặt ông, chưa từng có. Thông thường người lớn tuổi nói, đại khái ông vẫn chưa hoàn toàn tu thành hình người. Hồ tiên muốn tu luyện thành người cần 500 năm, cho nên ông nhìn thấy con người chúng tôi, ông rất hâm mộ, các người vừa sanh ra liền có được thân người, ông muốn tu luyện thành người phải tu 500 năm. Vị hồ tiên này đại khái vẫn chưa tới 500 năm, cho nên ông vẫn chưa thể tự tại giống như người bình thường chúng ta, ông vẫn còn kém một chút, trong tưởng tượng của chúng ta thì công phu vẫn chưa đủ, đích thực là có, không phải giả.

Hoàng tiên chắc là con chồn, chuyện này chúng tôi cũng từng gặp qua, nhưng gặp qua không phải là họ biến thành hình người. Đây là sau khi kháng chiến thắng lợi, chuyện này xuất hiện ở quê nhà của tôi, quê nhà tôi xuất gạo đi, thông thường gạo đều vận chuyển tới Vu Hồ, Nam Kinh để bán, chợ nằm ở đó, cho nên dùng thuyền buồm. Lúc họ chất gạo lên thuyền, là dùng bao bố đóng từng bao chất lên thuyền; có người nhìn thấy một con chồn nhảy từ ván cầu lên thuyền. Sau khi lên thuyền, mọi người vào trong thuyền đi tìm, tìm khắp thuyền cũng không tìm thấy, cho nên có người nói chắc là hoa mắt thôi, sao thuyền của chúng ta cũng không phải quá lớn mà tìm khắp rồi cũng không tìm thấy. Cho nên thuyền liền chạy. Đại khái phải đi mấy ngày mới tới Nam Kinh, chắc là khoảng gần một tuần lễ thuyền buồm mới tới Nam Kinh. Sau khi tới Nam Kinh, lúc dỡ gạo xuống thuyền, kết quả vừa nhắc bao gạo xuống, bao gạo đó vẫn là từng bao từng bao, nhưng trong đó không còn một hạt gạo nào, gạo trên thuyền đều không còn nữa. Lúc này mọi người mới biết con chồn đó lên thuyền không phải là giả, mà là thật, không biết nó mang gạo đi đâu rồi. Kết quả những người này ở lại Nam Kinh mấy ngày rồi trở về, sau khi trở về, chỗ gạo này vẫn ở trong kho. Đây là trò đùa, không biết đắc tội hoàng tiên này vào lúc nào, nó cũng không làm mất gạo, chỉ là mang gạo trở về, cho nên đây là thật, không phải là giả.

Vũ trụ rộng lớn, không chuyện kỳ lạ nào không có. Những động vật này nếu đã có tu hành thì đều có linh tánh, nếu có linh tánh thì chúng ta khuyên họ nâng cao lên, họ nhất định cũng rất hoan hỷ, cũng rất vui vẻ. Trước đây trong nhà thờ cúng họ, hiện tại thờ Phật, nếu có phòng riêng thì mời họ tới phòng đó là được; nếu như ở trong Phật đường, thờ ở bên cạnh cũng được, thờ ở bên cạnh, mời họ làm thần hộ

pháp; cũng không cần mời họ đi, mời họ làm thần hộ pháp, cùng chúng ta tu hành, thông thường mà nói đều có thể tiếp nhận.

Có lúc dựa thân này, chắc là họ cũng không hại người, có lúc dựa thân là họ muốn báo một số tin tức, cũng có thể cung cấp cho chúng ta làm tham khảo tu học, như lý như pháp thì có thể tin tưởng. Nếu những điều họ nói trong đó xen tạp danh văn lợi dưỡng, xen tạp những điều trái với Phật pháp thì chúng ta không được tin tưởng họ. Cho nên Khổng phu tử nói “kính quý thần nhưng tránh xa”, tôn kính họ, Phật đều dạy chúng ta “lễ kính chư Phật”. Những chúng sanh này đều có Phật tánh, vì vậy chúng ta nên phải lễ kính, không được hoàn toàn nghe theo họ, hoàn toàn nghe theo họ thì có lúc sẽ bị mắc lừa. Chuyện nhỏ thì họ nói rất linh nghiệm, chuyện lớn thì họ không chịu trách nhiệm. Bạn làm sai chuyện phải chịu tai họa, bạn đi tìm họ thì không tìm được họ. Chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi nên làm thế nào để truyền thọ tam quy ngũ giới cho tiên gia trong nhà, mời họ làm hộ pháp trong nhà?

Đáp: Làm tam quy y cho quý thân, cho cõi u minh, cho súc sanh, trong kinh đức Phật dạy chúng ta, niệm “quy y Phật, không đọa địa ngục; quy y pháp, không đọa ngã quỷ; quy y tăng, không đọa bàng sanh” cho họ, bàng sanh tức là súc sanh, tức là sau khi thọ tam quy không còn đọa ba đường ác nữa. Cũng có thể khuyên họ nghe kinh, hiện tại chuyện quý thân nghe kinh đã rất phổ biến, họ cũng rất nghiêm túc, giống như nghe kinh, niệm Phật. Nghe kinh có lúc chúng tôi mở tivi bật đĩa giảng kinh, họ đều được thọ dụng; niệm Phật, chúng tôi dùng máy niệm Phật, buổi tối không được tắt máy, mở máy suốt thì họ rất được thọ dụng. Cung kính mời họ ở trong nhà cùng nhau tu hành, làm hộ pháp trong nhà.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, quả báo ly hôn ở địa ngục, xin hỏi điều này xuất hiện trong bộ kinh nào?

Đáp: Hiện tại trong kinh Phật, phạm là những điều nói tới địa ngục, chúng tôi đều sao chép lại toàn bộ thành một quyển. Hiện tại quyển sách này đã in ra rồi, rất nhiều đồng tu đều nhìn thấy, chép thành một quyển. Tôi đặt tên cho quyển kinh này, tổng cộng hình như có hơn 20 loại kinh luận, tên gọi là “Chư Kinh Phật Thuyết Địa Ngục Tập Yếu”, đều hội tập ở trong này, các bạn có thể tham khảo, nói tới địa ngục còn chi tiết, còn phong phú hơn những điều nói trong Đạo giáo. Chúng ta nên đọc thêm, tìm hiểu thêm, trong cuộc sống hàng ngày khởi tâm động niệm mới có cảnh giác, tuyệt đối không được tạo tội nghiệp địa ngục.

Quả báo ly hôn rốt cuộc là ở đâu? Cũng không nhất định, phải xem động cơ ly hôn, phương thức ly hôn và ảnh hưởng đối với gia đình. Nếu có trẻ nhỏ, ảnh hưởng đối với trẻ nhỏ, ảnh hưởng đối với xã hội, bạn quan sát từ những phương diện này thì bạn mới biết được cách làm này tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Bởi vì sự an toàn của xã hội, hiện tại chúng ta gọi là sự an định, hài hòa, gốc rễ là ở vợ chồng, gốc rễ là ở gia đình, gốc rễ của gia đình là ở vợ chồng. Cho nên vợ chồng tuyệt đối không được xem nhẹ. Hai người kết hôn, đây là xây dựng một gia đình, gia đình này cũng giống như tế bào trong cơ thể chúng ta vậy, bạn đã tổ chức thành một tế bào, bạn là một tế bào trong xã hội này. Tế bào phải khỏe mạnh, chúng ta biết được thân thể khỏe mạnh; tế bào không khỏe mạnh thì thân thể này sẽ sụp đổ. Nếu gia đình không khỏe mạnh, tỷ lệ ly hôn quá cao thì xã hội sẽ sụp đổ, vậy thì bạn nghĩ thử xem trách nhiệm nhân quả mà bạn gánh nặng nề biết bao? Nếu như nói lúc ly hôn bạn chưa có con cái, đối với gia đình không gây trở ngại lớn thì lỗi lầm này rất nhỏ. Có con cái là phiền phức nhất, đứa trẻ trong gia đình đơn thân này, khi trưởng thành tâm lý không bình thường thì bạn có phải chịu trách nhiệm không? Tương lai đứa trẻ này phạm tội ngoài xã hội, bạn muốn truy cứu nguyên nhân của chúng, nguyên nhân là do gia đình đơn thân, từ nhỏ không có tình thương yêu của cha mẹ, chúng sẽ làm ra những hành vi vi phạm luân lý đạo đức, căn nguyên này sẽ tìm tới bạn. Vậy thì phải xem chúng phạm tội là phạm tội gì, nghiêm trọng hay không, đây chính là kết tội không giống nhau. Nghiêm trọng thì đích thực là đọa địa ngục.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, trước khi đệ tử tiến vào học viện online thì tu học ở một đạo tràng. Đệ tử ít tiền, trụ trì yêu cầu chúng con mượn tiền để cúng dường, đến nay không đủ sức trả lại số tiền đã mượn, cho nên quan hệ với người nhà rất xấu, xin hỏi nên giải quyết như thế nào?

Đáp: Bạn tu học ở đạo tràng này, đệ tử Phật chúng ta đối với cúng dường đạo tràng, tam bảo nhất định phải lượng sức mà làm, trong kinh đức Phật chưa từng dạy chúng ta mượn tiền để cúng dường, không có đạo lý này. Bạn cúng dường ít hơn đi chẳng nữa, người xưa nói một đồng, hai đồng, tận tâm tận lực, thành khẩn thì công đức viên mãn; không có tiền thì tôi dùng tâm cung kính này cúng dường, công đức vẫn là viên mãn, phải hiểu đạo lý này. Mượn tiền để cúng dường, Phật Bồ-tát không thể tiếp nhận, không có đạo lý này! Đạo tràng chân chánh sẽ không khuyên người cúng dường.

Tôi ở Đài Trung mười năm, đạo tràng ở Đài Trung, liên xã ở Đài Trung giảng kinh niệm Phật, thư viện Từ Quang, đây là do thầy Lý mở, cũng là giảng kinh niệm Phật, một tuần một lần, giảng kinh một lần, niệm Phật một lần, bình thường mở cửa cho mọi người tới đọc, có sách Phật, có báo, tạp chí, có phòng đọc sách. Hai đạo tràng này, thầy Lý là dứt khoát nghiêm cấm hóa duyên, không được để người khác bỏ tiền ở nơi này. Chúng tôi cũng từng hỏi thầy, bởi vì mỗi đạo tràng đều khuyên người cúng dường, tại sao thầy lại không làm như vậy? Thầy nói với chúng tôi, Phật pháp là muốn tiếp dẫn đại chúng tới nghe kinh học Phật; nếu anh yêu cầu họ cúng dường, họ không có khả năng này thì họ sẽ không dám tới. Họ không tới thì anh làm đứt đoạn pháp duyên học Phật của người ta, tội lỗi này lớn. Cho nên Phật pháp nói sanh mạng của chúng ta, một người có hai mạng, thân mạng này là cha mẹ ban cho, huệ mạng là người thầy ban cho, Phật là thầy của chúng ta, bạn làm đứt đoạn cơ hội này của huệ mạng người ta, tội còn nặng hơn giết hại thân mạng người ta. Đó tức là nói cơ hội có được thân người nhiều hơn cơ hội được nghe pháp, thân người vẫn là dễ dàng có được, nhưng Phật pháp khó được nghe. Bạn thấy người có được thân người rất nhiều, chưa chắc họ có thể nghe được Phật pháp. Bạn suy nghĩ từ chỗ này thì bạn sẽ biết được cách làm như vậy sẽ khiến cho rất nhiều người không dám tiến vào cửa Phật.

Cho nên thầy Lý dạy chúng tôi là đúng đắn, tuyệt đối không được bảo người khác cúng dường, cúng dường là do họ tự mình phát tâm. Cho dù là tự mình phát tâm, con số nhỏ thì không sao; nếu là con số quá lớn thì phải hỏi họ, tiền của bạn từ đâu mà có? Có một lần vào lúc qua năm mới, tôi nhớ chúng tôi đang ở thư viện Hoa Tạng Đài Bắc, có một vị cư sĩ mang 500.000 đồng Đài tệ tới cúng dường, ngay lập tức quán trưởng Hàn của chúng tôi liền hỏi anh ấy, tiền của anh từ đâu mà có? Người nhà của anh có biết hay không? Nói chuyện không rõ ràng, người trong nhà không biết thì mang về, anh cúng dường 200, 300 đồng thì chúng tôi tiếp nhận, nhiều như vậy thì không tiếp nhận, có đạo lý! Nếu người trong nhà không biết, lỡ như họ biết được, người nhà bạn truy cứu, không phải bạn đã tạo thành tranh chấp gia đình sao? Đây là phá hoại hình tượng Phật giáo. Cho nên điều này không được phép. Số tiền lớn thì nhất định phải hỏi rõ ràng, bạn thực sự có khả năng này không? Số tiền mà bạn lấy ra có gây trở ngại cho cuộc sống trong gia đình bạn không? Người nhà bạn có thể sanh tâm hoan hỷ không? Không phải là nói nhìn thấy tiền nhiều, đây là không được phép.

Mượn tiền làm chuyện tốt chắc chắn là sai lầm, tuyệt đối không được, không được phép mở tiền lệ này. Phật dạy chúng ta tùy hỷ công đức, tôi không có khả năng thì tùy hỷ, tán thán người khác làm việc tốt, đây chính là tùy hỷ; nhìn thấy sanh tâm hoan hỷ, tán thán, khuyên những người có khả năng cũng làm như vậy, đây chính là thực sự tùy hỷ công đức. Phải hiểu đạo lý này, nhất định phải biết điều kiện sống của mỗi người không giống nhau, không được yêu cầu người khác bỏ tiền bỏ sức, không được làm như vậy.

Hỏi: Tiếp theo là một câu hỏi của đồng tu Singapore, xin hỏi cư sĩ xin nghỉ việc, toàn tâm tập trung vào sự nghiệp hoàng pháp thì có thể tiếp nhận cúng dường của mười phương không?

Đáp: Không được. Nhưng bạn xin nghỉ việc, không có thu nhập, bạn tới đạo tràng làm tình nguyện viên thì có thể tiếp nhận cúng dường của đạo tràng, không được tiếp nhận của mười phương; tiếp nhận của mười phương thì sai lầm này sẽ lớn. Tức là trong đạo tràng thì có thể, điều này trong cửa Phật gọi là đơn kim, tức là tiền tiêu vật của bạn, tiền này đạo tràng có thể đưa cho bạn. Bạn ở trong đạo tràng, như ở chỗ chúng tôi cũng có trả lương, ở đây có chức vụ trả lương, thật ra mà nói, cho dù lấy lương cũng là làm tình nguyện viên, tại sao vậy? Họ tới chỗ khác làm công, tiền lương nhiều hơn chỗ chúng tôi, tiền lương chỗ chúng tôi rất ít. Bởi vì họ không có thu nhập, rất ít là phải có thể đủ trang trải chi phí sinh hoạt của họ, như vậy là được. Cho nên phạm việc gì đều thông tình đạt lý thì không khó nghĩ tới. Bạn nói thông thường bản thân bạn thực sự xin nghỉ việc, làm toàn thời gian ở chỗ chúng ta, ăn ở đi lại ở bên này thì thường trụ nhất định phải chăm sóc, có nơi để ở, ngoài ra ít nhất phải cho bạn chút tiền tiêu vật, đều phải chăm sóc tới.

Hiện tại chúng tôi mở trung tâm văn hóa ở Lư Giang, đây là một trường học Nho học. Chúng tôi yêu cầu học sinh tiến vào trường học của chúng tôi mười năm, không được rời khỏi trường, nhất định phải cố gắng học tập mười năm ở trong trường học này, mười năm là một khoảng thời gian rất dài. Những người tới học đều không phải là người bình thường, đối tượng tuyển sinh của chúng tôi đều là giáo viên hiện tại đang dạy học ở trường học, có giáo viên mầm non, có giáo viên tiểu học, có giáo viên cấp hai, đây là chúng tôi tuyển sinh, họ nhất định phải xin nghỉ việc, tới chỗ chúng tôi học 10 năm. Vậy bạn nghĩ thử xem, chúng tôi phải chăm sóc đời sống của họ, còn phải trả lương cho họ. Không chỉ như vậy, nếu họ kết hôn, họ có con cái, họ còn phải nuôi dưỡng cha mẹ, chúng tôi đều phải phụ trách, nếu không thì tâm của họ

làm sao định lại được. Cho nên bạn muốn để cho người nhà yên tâm, thân tâm yên ổn thì họ mới có thể cố gắng học. Sau mười năm học xong thì họ có thể dạy người khác. Chúng tôi đây là thay đất nước bồi dưỡng tư chất Nho học cho một nhóm giáo viên, để họ chuyên tâm nghiên cứu một môn trong mười năm thì tài đức của họ mới có thể hơn người.

Giáo dục đức hạnh nền tảng của chúng tôi chính là yêu cầu nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy, làm được 100%; phải thực hành Cảm Ứng Thiên, đây là gốc rễ của nhà Đạo; phải thực hành Thập Thiện Nghiệp Đạo, gốc rễ của nhà Phật. Phải làm được ba gốc rễ Nho Thích Đạo này, vậy thì chúng tôi sẽ chăm sóc đến cùng. Nếu không có gốc rễ này, bạn học tốt hơn đi chăng nữa cũng không có tác dụng gì, tại sao vậy? Bản thân bạn không làm được. Cho nên tại sao người xưa dạy học thành công? Thời xưa giáo viên dạy học, bản thân họ đều làm được. Bản thân không làm được, yêu cầu người khác thì người khác sẽ không tin tưởng, sẽ không tiếp nhận. Cho nên bản thân nhất định phải làm được.

Lúc tôi giảng kinh thường nói, các vị như Thích-ca Mâu-ni Phật, Không tử, Giê-su, năm đó các ngài dạy học, tại sao người tiếp nhận dạy học đều cảm động sâu sắc như vậy? Không ngoài điều gì khác, bản thân các ngài làm được, sau khi làm được mới dạy, như vậy có thể cảm động người khác. Bản thân chưa làm được mà đi dạy người khác thì đó là lừa người. Cho nên tôi thường nói, sau khi làm được mới dạy người khác là thánh nhân; sau khi nói ra, rồi bản thân đích thực làm được, đây là hiền nhân; nói ra mà không làm được là lừa gạt người. Lừa người rồi cũng có ngày bị người khác vạch trần, sau khi bị vạch trần thì không đáng một xu, ai sẽ tin tưởng bạn nữa? Cho nên giáo dục đức hạnh là quan trọng nhất, cũng là khó nhất.

Chúng tôi yêu cầu giáo viên đầu tiên là đức hạnh nhất định phải đạt đến trình độ thời xưa, Thánh nhân không dám nói, tiêu chuẩn hiền nhân, quân tử, đây là chúng tôi yêu cầu. Học thuật phải chuyên chú một môn, tức là thâm nhập một môn, huân tu lâu dài, ví dụ như bạn học Luận Ngữ mười năm, bạn trở thành chuyên gia trên toàn thế giới này. Bạn học Mạnh tử mười năm, bạn học Lão tử mười năm; nói tóm lại cả đời bạn chuyên một môn thì bạn mới có thể xuất sắc hơn người. Bởi vì trường học của chúng tôi không có bằng cấp, không có bằng thạc sĩ, cử nhân, không có bằng cấp, phải dựa vào bản lĩnh thực sự của chính mình, một môn này của bạn tương lai trên thế giới này, những tiến sĩ Hán học trên thế giới đều không sánh bằng bạn, trường học của họ nhất định sẽ mời bạn tới. Đây cũng tức là nói chúng ta là thực tài thực

học, không phải là giả dối, nhất định phải đứng đầu thế giới thì trường học này mở ra mới có ý nghĩa.

Cho nên học sinh của chúng tôi không cần nhiều, tôi chỉ hy vọng có thể có 30 người, không cần nhiều. Hiện tại các bạn đều biết, xem Đệ Tử Quy do cư sĩ Thái Lễ Húc giảng, mọi người đều rất cảm động. Hiện tại trong số đồng tu của chúng tôi, có 10 người đạt đến trình độ của thầy Thái, mới nửa năm đã có 10 người; chúng tôi hy vọng sang năm cố gắng một năm lại có thể có 20 người, tổng cộng có 30 người thì chúng tôi rất hài lòng. Cho nên chí đồng đạo hợp, mọi người ở cùng nhau đọc sách, cùng nhau học tập. Dạy học nội bộ tức là mỗi ngày luân phiên đều phải giảng, lên lớp, mỗi người lên lớp giảng, 29 người tới nghe. Cho nên, mặc dù mỗi người chuyên nghiên cứu một môn, họ chuyên một môn, điều gì họ cũng đều hiểu. Tại sao vậy? Những gì người khác học, hằng ngày giảng thì họ đều nghe, đây chính là học rộng chuyên chú.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, câu hỏi đầu tiên, Phật giáo nói bình đẳng, tại sao vẫn có tình trạng trọng nam khinh nữ? Nói nữ chúng nghiệp chướng nặng, không có phước báo?

Đáp: Phật thuyết pháp, chúng ta nhất định phải hiểu nguyên tắc thuyết pháp của ngài, thuyết pháp của ngài là ứng cơ thuyết pháp, cho nên Phật không có pháp cố định mà nói. Lời này là nói với người như thế nào? Không phải là nói với đại chúng, là nói với một người nào đó. Giữa người với người có bình đẳng hay không? Các bạn nghĩ thử xem có bình đẳng không? Không bình đẳng! Tại sao không bình đẳng? Tạo nghiệp không giống nhau. Chúng ta có được thân người là quả báo, hưởng thụ trong đời này của chúng ta cũng là quả báo, hết thấy đều là quả báo, quả báo này đều là do bạn tự mình tạo. Có người hỏi Phật, trong kinh điển thực là có, con người tại sao lại đến thế gian này? Tới để làm gì? Câu trả lời của Phật thực sự đơn giản dễ hiểu, một câu “đời người trả nghiệp”. Tại sao bạn tới thế gian này? “Trả” này chính là nhận trả, đời quá khứ bạn tạo nghiệp thiện thì bạn tới hưởng phước; đời quá khứ bạn tạo nghiệp bất thiện thì bạn tới thọ khổ, không phải do người khác làm chủ, là do bạn tự mình tạo. Chuyện này tuyệt đối không liên quan tới Phật Bồ-tát, cũng không liên quan đến thiên thần, thượng đế, cũng không liên quan tới Diêm vương, đích thực là tự làm tự chịu, câu trả lời của Phật vô cùng đúng đắn.

Nếu như là người giác ngộ, trong đời quá khứ tạo nghiệp không giống nhau, hiện tại thọ báo cũng không giống nhau. Cho dù chúng ta trải qua cuộc sống như thế

nào, người thực sự giác ngộ là nâng cao linh tánh của chính mình, đó là đúng đắn. Chúng ta trong đời này có duyên gặp được lời dạy bảo của thánh hiền, có duyên học tập theo Thích-ca Mâu-ni Phật, vậy thì trong đời này có thể nâng cao chính mình mức độ lớn. Trong mười pháp giới, cứu cánh viên mãn là nâng cao tới pháp giới Phật, đời này của chúng ta có thể thành Phật hay không? Về lý luận mà nói là chắc chắn có thể, về sự mà nói thì phải xem duyên phận của bạn, sự cố gắng của bản thân bạn.

Đại thừa giáo, đặc biệt là Hoa Nghiêm, Pháp Hoa, Lăng-nghiêm, Viên giáo, đây đều là kinh giáo Nhất thừa, trong này giảng rất thấu triệt. Phật nói ra những chân tướng của sáu nẻo, ba đường ác, mười pháp giới. Trong kinh Hoa Nghiêm nói “hết thấy chúng sanh đều có đức tướng, trí tuệ của Như Lai”, đây là nói hoàn toàn bình đẳng, đây là Phật pháp nói bình đẳng; nhưng phía sau nói, “nhưng do vọng tưởng chấp trước nên không thể chứng đắc”, vậy thì biến thành khác biệt. Sự khác biệt này chính là phiền não tập khí thông thường nói tới trong Đại thừa giáo, vô minh phiền não, trần sa phiền não, kiến tư phiền não, điều này giảng trong kinh rất nhiều, điều này của mọi người không giống nhau. Bản tánh giống nhau, tập tánh không giống nhau. Nếu chúng ta đoạn trừ tập tánh, bản tánh hoàn toàn hiển lộ ra, đó là Phật Phật đạo đồng, thực sự là bình đẳng, không hề khác biệt chút nào. Trí tuệ bình đẳng, đức năng bình đẳng, tướng hảo bình đẳng, tướng hảo chính là phước báo, không có thứ nào không bình đẳng.

Hiện tại không bình đẳng là do điều gì tạo thành? Là phiền não tập khí của bản thân chúng ta che đậy đức tướng trí tuệ ở trong tự tánh của chúng ta, không khởi tác dụng. Hiện tại những thứ khởi tác dụng không phải là tánh đức, là thuộc về tu đức. Tánh đức là bình đẳng, nhưng tu đức thì không bình đẳng, cá nhân tu không giống nhau, có tu tịnh nghiệp, có tu nghiệp thiện, có tạo nghiệp ác, vậy thì tạo cũng là tu! Phàm là những thứ thuộc về tu đều thuộc về tập tánh. Cho nên tập tánh không giống nhau, tập tánh là không bình đẳng. Nhất định phải hiểu đạo lý này.

Cho nên trong kinh nói với chúng ta, nếu chúng ta đã hiểu được câu này, đức Phật giảng rõ câu này, chúng ta liền hiểu. Chỉ cần chúng ta buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì sẽ thành Phật, vậy thì thực sự bình đẳng. Rất khó buông xuống vọng tưởng, thế nào gọi là vọng tưởng? Trong lúc giảng kinh tôi đã nói rất rõ ràng, không khó hiểu, vọng tưởng là khởi tâm động niệm. Bạn xem, mắt bạn thấy sắc, tai nghe âm thanh, sáu căn tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài bạn mới khởi tâm

động niệm, đó chính là vọng tưởng. Vậy Phật là thế nào? Ngài không khởi tâm, không động niệm. Không khởi tâm, không động niệm thì đương nhiên bình đẳng! Khởi tâm động niệm thì không bình đẳng, thì sẽ có khác biệt; khi có phân biệt thì khác biệt càng lớn; một khi chấp trước thì khác biệt càng lớn hơn nữa.

Cho nên, bạn buông xuống khởi tâm động niệm, chắc chắn không có phân biệt chấp trước thì phàm phu này sẽ thành Phật. Nếu khởi tâm động niệm không có cách nào, không đoạn trừ được, không phân biệt, mặc dù khởi tâm động niệm nhưng tôi không phân biệt, tôi không chấp trước, đây là Bồ-tát. Cho nên Bồ-tát có khởi tâm động niệm, không có phân biệt chấp trước. Hạ xuống một bậc nữa, khởi tâm động niệm có phân biệt, tuyệt đối không có chấp trước, đây chính là A-la-hán. Nếu như nói đều có khởi tâm động niệm, phân biệt chấp trước, vậy thì bạn là lục đạo phàm phu, chính là chuyện như vậy. Trong lục đạo vẫn có không bình đẳng, đó chính là phân biệt chấp trước của bạn có khác biệt nặng nhẹ; nếu phân biệt chấp trước nhẹ thì sẽ tới cõi trời, nếu chấp trước phân biệt vô cùng nghiêm trọng thì sẽ đọa ba đường ác, là chuyện như vậy. Cho nên mười pháp giới, sáu nẻo, ba đường ác là biến hiện từ trong phân biệt chấp trước mà ra, vậy thì điều này sẽ không bình đẳng.

Con người tại sao lại có thân nam, có thân nữ? Có được thân nam, có được thân nữ này thật ra mà nói cũng không phải là định số, bạn hiện tại là thân nữ, nói không chừng đời sau lại là thân nam; hiện tại là thân nam, nói không chừng đời sau lại biến thành thân nữ, vậy thì còn khá. Đời này là thân người, đời sau biến thành thân súc sanh, vậy thì rất tệ, còn có biến thành thân địa ngục, biến thành thân ngạ quỷ, không nhất định. Bạn biến thành thân gì, bản thân bạn không làm chủ được, ai làm chủ? Nghiệp lực làm chủ. Nghiệp lực tập khí này dắt bạn chạy theo, bản thân bạn không làm chủ được. Bản thân làm chủ thì tự tại, vậy thì vấn đề gì cũng dễ giải quyết, bản thân không làm chủ được, không thể không hiểu đạo lý này.

Cho nên thực sự học Phật, nhà Phật nói công phu, công phu nhà Phật không giống với công phu khí công, không giống với luyện công thông thường. Công phu nhà Phật tức là buông xuống, hiện tại bạn có thể buông xuống chấp trước không? Đây là cửa ải đầu tiên, chấp trước buông xuống rồi thì lục đạo không còn nữa. Tôi buông xuống chấp trước, buông xuống chưa sạch sẽ, vẫn còn một chút. Ví dụ, chúng ta lấy ví dụ, 100%, tôi có thể buông xuống 70, 80%, vẫn còn 10%, 20%, tới cõi trời, không ra khỏi lục đạo được; ra khỏi lục đạo là phải buông xuống 100%. Tôi chỉ có thể buông xuống một nửa, một nửa là cõi người; tôi chỉ có thể buông xuống được

một phần ba, vậy thì tới cõi súc sanh, cõi ngạ quỷ; tôi rất khó buông xuống, rất khó buông xuống thì xuống địa ngục, là chuyện như vậy. Đây gọi là bình đẳng thực sự, chúng ta phải hiểu. Cho nên người vọng tưởng phân biệt chấp trước rất nặng, thực sự không có phước báo. Đời này của họ có phước báo là do đời trước họ tu, đời này hưởng hết rồi thì họ sẽ không còn phước báo, sau này sẽ rất khổ. Những chuyện này, hình như tuần sau, thứ tư đầu tiên của mỗi tháng nội bộ đồng tu chúng tôi có một buổi nói chuyện, chúng tôi sẽ thảo luận chi tiết vấn đề này. Bởi vì hiện tại người nước ngoài cũng phát hiện ra điều này, họ cũng rất coi trọng điều này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ngoài ra ở đại lục có người nói, trong kinh điển Thế Tôn từng nói người nam là thân thất bảo, người nữ là thân ngũ lậu (thân ngũ chủng, ngũ lậu), liệu có phải là chứng tỏ nữ chúng tu hành khó khăn hơn nam chúng không?

Đáp: Chuyện này rất khó nói, chúng ta phải xem tình trạng của hoàn cảnh thực tế. Vào thời xưa thực sự là nữ chúng bị hạn chế vô cùng nghiêm trọng trong xã hội trước đây, không những rất ít có cơ hội học Phật, ngay cả cơ hội đọc sách cũng rất ít, có câu “người nữ không tài mới là đức”, quy củ ở trong gia đình làm việc nhà, chăm sóc gia đình, phục vụ gia đình, đây là xã hội trước đây. Thích-ca Mâu-ni Phật ba ngàn năm trước xuất hiện trên thế gian này của chúng ta, xã hội đương thời cũng là như vậy. Quan niệm giai cấp của Ấn Độ còn nghiêm trọng hơn Trung Quốc, cho nên người nữ tu hành khó khăn hơn người nam, hơn nữa người nữ tu hành không có đạo tràng, vô cùng khó khăn. Đây là chỗ tu hành khó khăn của thân nữ so với thân nam.

Nhưng với xã hội hiện nay thì đảo ngược rồi, đây là lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ nói với tôi, ông nói trước đây tu hành, bạn xem thứ tự sắp xếp, thứ tự sắp xếp trong Cao Tăng Truyện, Vãng Sanh Truyện, [theo thứ tự] thành tựu nhiều nhất, tỳ-kheo, người xuất gia tu hành thành tựu nhiều nhất là nam chúng xuất gia, thứ hai là nữ chúng xuất gia, thứ ba là nam chúng tại gia, thứ tư là nữ chúng tại gia, đây là nói tu hành thành tựu. Hiện tại đã khác, hiện tại tu hành thành tựu thù thắng nhất, nữ chúng tại gia chiếm số lượng nhiều nhất, tiếp đó là nam chúng tại gia, tiếp đó nữa là nữ chúng xuất gia, tệ nhất chính là nam chúng xuất gia. Phong thủy luân chuyển, phải hiểu đạo lý này, nó không phải là bất biến, hoàn cảnh này thường thay đổi! Cho nên bạn nhất định phải thông đạt nguyên nhân rốt cuộc xuất hiện ở chỗ nào.

Cho nên thật ra mà nói, nguyên nhân thực sự của khó và dễ này là ở đâu? Nguyên nhân ở giáo lý. Bạn xem trước đây nam chúng xuất gia hằng ngày nghe Phật giảng kinh thuyết pháp, cơ duyên này hiếm có biết bao. Cuộc sống của Thích-ca

Mâu-ni Phật là ăn một bữa giữa ngày, nghỉ một đêm dưới gốc cây, nam chúng học theo ngài được, nữ chúng được không? Nữ chúng cũng có thể nghỉ một đêm dưới gốc cây không? Cũng có thể ăn một bữa giữa ngày, ôm bình bát đi khát thực không? Không được, cho nên bạn suy ngẫm nghĩa kinh này thì bạn sẽ hiểu, mấu chốt quan trọng nhất là sự hiểu biết, thông đạt, giác ngộ đối với Phật pháp, là cơ duyên này. Hiện tại đã khác, bạn xem phương pháp nghe kinh, học giáo hiện tại của chúng ta, hiện tại chúng ta dùng tivi, hiện tại dùng mạng internet, nghe đĩa, bạn ở nhà đóng cửa phòng cũng có thể nghe, có thể học tập, không nhất định phải đến tận nơi. Trước đây không tới tận nơi thì không được. Cho nên đây là thời đại đang thay đổi, khó hay dễ liền có khác biệt.

Nói tóm lại, nguyên nhân thực sự chính là bạn học Phật, bạn phải thông đạt, phải hiểu rõ giáo nghĩa giáo lý. Kinh giáo này giảng điều gì? Chính là chân tướng vũ trụ nhân sinh, bạn càng hiểu rõ ràng, hiểu thấu triệt chân tướng, nói cách khác là càng dễ dàng buông xuống thì bạn sẽ không chấp trước nữa. Biết được giữa người với người, giữa người với vạn vật trong trời đất chính là duyên. Duyên hợp duyên tan là bình thường, có hợp nhất định có tan, bạn hà tất chấp trước như vậy? Cho nên chấp trước là sai rồi, hợp cũng hoan hỷ, tan cũng hoan hỷ, đây chính là bình thường, tức là trong đây tuyệt đối không được khởi phân biệt chấp trước là đúng rồi, khởi phân biệt chấp trước là sai. Cho nên phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi thứ ba, bộ sách Phật Thuyết Đại Thừa Kim Cang Kinh Luận này dần dần lưu hành rộng rãi ở đại lục trong hai năm gần đây, nhưng có người đồn rằng sách này không phải do Thế Tôn năm đó tuyên giảng, là kinh ngụy tạo.

Đáp: Chuyện này bạn đi tra Đại tạng kinh sẽ biết, trong Đại tạng kinh là từ xưa truyền lại, đích thực có người ngụy tạo, không phải là thiếu sót. Nhưng Đại tạng kinh sắp xếp rất hay cho chúng ta, đều tập hợp hết trong một phần gọi là “Nghị tự bộ”, tức là kinh này có vấn đề, có hoài nghi, tương tự, chưa chắc là thật; nhưng biên soạn rất hay, không dạy người làm chuyện xấu. Những điều nói trong đó có rất nhiều chỗ đều tương ứng với lời Phật nói, nhưng không biết là do ai phiên dịch? Người Trung Quốc rất coi trọng điều này, kinh này từ Ấn Độ truyền tới, phiên dịch ở nơi nào? Người nào phiên dịch? Điều ghi chép rất rõ ràng. Có ghi chép này vậy thì rất đáng tin, đây là thật, tuyệt đối không phải là giả. Nếu không có ghi chép này, đại khái đều để ở trong “Nghị tự bộ”, tức là có hoài nghi, bạn có thể nhìn ra được. Những thứ

này có thể làm tham khảo, muốn học Bát-nhã hay là học kinh Kim Cang Bát-nhã Ba-la-mật thì có thể coi đó làm tham khảo.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, hiện tại trong nước có rất nhiều đồng tu muốn bế quan niệm Phật, phía sau có ba câu hỏi: Xin hỏi thứ nhất môi trường và quản lý đạo tràng bế quan niệm Phật cần có những điều kiện nào? Vấn đề thứ hai là có thể tự mình bế quan niệm Phật ở nhà không? Cần có những điều kiện nào? Thứ ba nên hộ trì người bế quan niệm Phật tại nhà như thế nào?

Đáp: Ba câu hỏi này tôi không cần thiết giải đáp từng câu một, gộp lại giải đáp. Bế quan, chuyện này trong cửa Phật có, từ xưa tới nay đều có. Nhưng bạn phải hiểu được tại sao phải bế quan? Lúc tôi mới xuất gia có một vị cư sĩ cung cấp một môi trường rất tốt ở trên núi, bởi vì thời kỳ kháng chiến, họ ở Đài Loan sợ máy bay Mỹ ném bom, cho nên xây một căn nhà kiểu Nhật Bản ở trên núi, phía sau ngôi nhà là hầm trú ẩn, là nơi lánh nạn. Sau khi chiến tranh kết thúc, nơi này rất ít khi có người tới, người trong nhà họ không ai muốn sống ở nơi này. Đưa tôi đi xem, tôi thấy hoàn cảnh vô cùng tốt, rất hoan hỷ, họ bằng lòng cúng dường cho tôi bế quan. Tôi tới Đài Trung trình bày chuyện này với thầy mình, thầy liền mắng tôi một trận, thầy nói: “Triệu Châu tám mươi còn hành cước, anh có biết không?” Tôi nói, con có nghe qua. Tại sao ông không bế quan? Thầy hỏi như vậy thì tôi không trả lời được.

Bế quan không phải là phương pháp tu hành rất tốt sao? Thầy nói không phải vậy. Tu hành phải tham học, anh không thể rời khỏi người thầy, anh không thể rời khỏi bạn học, anh bế quan thì thầy cũng không cần, bạn học cũng không cần, vậy thì anh học thế nào? Cho nên nói với tôi, bế quan là học vấn thành tựu rồi thì anh mới có tư cách bế quan. Trong Thiên tông nói đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh; trong Giáo hạ nói, đại khai viên giải; trong Tịnh độ nói, đặc lý nhất tâm bất loạn. Tới cảnh giới này, họ không cần người thầy nữa, vì bạn tốt nghiệp rồi. Tốt nghiệp tại sao lại đi bế quan? Không ai biết họ, không ai theo họ học, họ là người thầy tốt nhất; bản thân lại ngại ngùng, “hiện tại tôi đã khai ngộ rồi, các bạn có thể theo tôi học”, làm sao có thể nói ra lời này được? Lời này không nói ra được, vậy thì phải làm sao? Tuyên bố với mọi người: tôi bế quan! Mọi người vừa nghe, người bế quan này chính là người thầy tốt thật sự. Cho nên tới chỗ của họ bái kiến, có vấn đề khó khăn gì đều tới đó thỉnh giáo. Không trả lời được, cửa mở ra, đi ra đi ra, không có tư cách, bạn với tôi cùng nhau đi học, là chuyện như vậy.

Chúng tôi mới hiểu được bé quan không phải là chuyện dễ dàng. Không có người tuyên truyền giúp họ, không ai biết đến họ, cho nên sau khi thành tựu, bé quan đối với chính mình mà nói là “trên đầu sào trăm thước, lại tiến thêm một bước”, bản thân không ngừng nâng cao, đồng thời tương đương tuyên bố với đại chúng, mọi người có vấn đề khó khăn gì thì tới chỗ tôi bái kiến, tới thỉnh giáo. Đa phần là thời gian bé quan này không quá dài, nhất định sẽ có người tới thỉnh họ xuống núi hoằng pháp, tại sao vậy? Họ có năng lực này. Tức là nói họ chưa có pháp duyên, không có ai biết họ, cho nên dùng phương pháp này. Đây là ý nghĩa thực sự của bé quan.

Loại thứ hai là chưa đạt đến trình độ này, cũng chưa khai ngộ, cũng chưa đắc nhất tâm bất loạn, cũng có lý do có thể bé quan, đó chính là danh tiếng quá lớn, mỗi ngày người tới tìm quá nhiều, thực sự không có cách nào tu hành, bận tới mức chẳng vui lắm sao, vậy thì chỉ đành trốn đi tuyên bố bé quan, đây là một loại, đều có thể. Thầy Lý nói: Anh là điều kiện nào? Anh có điều kiện nào? Lúc đó tôi vừa xuất gia, không ai biết tới tôi, hai điều kiện này đều không phù hợp, bỏ đi! Cho nên tôi từ chối nơi đó. Cho nên biết được đây là chuyện không dễ dàng.

Cho nên việc học tuyệt đối không thể rời khỏi thầy, không thể rời khỏi đồng tham đạo hữu. Thầy là chỉ đường, đồng tham đạo hữu thường ở bên cạnh traу dò hỏi lẫn nhau thì bạn mới có tiến bộ! Nếu bạn dứt bỏ hết mọi duyên này, một mình ở trong phòng gọi là hiểu biết nông cạn, vậy thì làm sao thành tựu được? Làm gì có loại người như vậy thành tựu? Cho nên hiện tại có rất nhiều người không biết. Nhìn thấy người xưa bé quan, cho rằng bé quan thì rất giỏi. Tôi cũng từng gặp qua, đồng tham đạo hữu của chúng tôi, cùng nhau xuất gia, cùng nhau thọ giới, hiện tại đều không còn, đã qua đời rồi. Lúc đó ông cũng có duyên phận, chúng tôi thọ giới chưa được bao lâu thì ông đi bé quan. Bé quan ba năm, ra ngoài không biết điều gì cả, thực sự không bằng đi ra ngoài học ba năm. Vậy bé quan có bé được không? Người thì phong bế rồi nhưng tâm thì chưa. Ngẫu nhiên có một năm, tôi cũng có đến thăm ông một hai lần, ông kể cho tôi nghe tin tức trên đời, chuyện gì cũng đều biết, thực sự khâm phục ông. Theo tôi nghĩ, chắc là trong phòng của ông có tivi, hằng ngày xem chương trình truyền hình, hằng ngày xem chương trình, bởi vì tôi không xem tivi, ông biết nhiều hơn tôi, tin tức gì ông cũng đều biết, nhưng Phật pháp thì ông không biết. Bởi vì trong tivi không có giảng kinh thuyết pháp, Phật pháp không biết; sự tình trên thế gian đều biết thì sẽ nhiều vấn đề.

Cho nên niệm Phật, tôi cảm thấy cố gắng niệm Phật, hiện tại niệm Phật phải nghe kinh. Trước đây niệm Phật có thể không cần nghe kinh, hiện tại niệm Phật phải nghe kinh, nguyên nhân là gì? Chính là xã hội hiện nay phức tạp hơn trước đây, chương duyên này ảnh hưởng chúng ta quá nghiêm trọng. Nếu chúng ta đối với kinh giáo không có nền tảng, tu học của bạn sẽ hoài nghi, sẽ xen tạp, như vậy sẽ phá hoại công phu của bạn. Cho nên hiện tại rất nhiều niệm Phật đường của chúng tôi, ngay cả núi Đông Thiên Mục, tôi đều yêu cầu họ mỗi ngày ít nhất phải nghe kinh bốn tiếng đồng hồ, niệm Phật mười tiếng đồng hồ. Bốn tiếng đồng hồ nghe kinh thì họ có thể hiểu được, rất nhiều phiền não tập khí chướng ngại vừa nghe kinh liền hóa giải. Đạo lý là ở chỗ này, người thực sự buông xuống vạn duyên thì có thể không cần nghe; họ buông xuống rồi, vậy chưa buông xuống thì nghe kinh có sự giúp đỡ rất lớn đối với họ.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, có người nói niệm Phật trước tiên nhất định phải thông qua cửa ái cơ thể mới có thể đắc lực; nếu cơ thể không thanh tịnh, bị bệnh như vậy tâm không cách nào thanh tịnh, xin hỏi cách nói này đúng đắn không?

Đáp: Đại khái ý họ muốn nói là niệm Phật trước tiên nhất định phải có thân thể tốt mới có thể đắc lực. Làm thế nào mới có thể khiến tâm của chúng ta thanh tịnh? Tâm niệm Phật là thanh tịnh, tâm niệm Phật là bình đẳng, tâm niệm Phật là giác ngộ, tâm niệm Phật là từ bi. Trước tiên nếu bạn làm được cơ thể thanh tịnh thì không cần niệm Phật nữa, bạn đã thành tựu rồi! Cho nên có những vấn đề này, tốt nhất là bảo họ xem “Tiểu viện Sơn Tây”, xem bộ đĩa đó thì họ sẽ hiểu. Nếu sức khỏe không tốt, Tiểu viện Sơn Tây cung cấp tài liệu tham khảo vô cùng hay cho bạn, những người đó đọc kinh Địa Tạng rất có cảm ứng. Nhưng trong đó cũng có vài người đọc kinh Vô Lượng Thọ, cảm ứng là giống nhau. Cho nên nói tụng kinh, niệm Phật là để buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, tâm của bạn sẽ thanh tịnh. Sau đó dùng tâm thanh tịnh niệm Phật thì đương nhiên họ sẽ có cảm ứng.

Hỏi: Tiếp theo câu hỏi thứ sáu, con gái phát tâm giảm thọ để cho cha mẹ, cha mẹ có thể nhận được không?

Đáp: Có thể nhận được hay không là do tâm địa, tức là thanh tịnh hay không, chân thành hay không? Đại đức xưa nói với chúng ta “thành ắt linh”, sẽ có cảm ứng. Không phải là chân thành tốt cùng, chỉ là nói miệng mà không có lòng, vậy thì không linh nghiệm; chân thành tốt cùng sẽ có cảm ứng. Hơn nữa bạn muốn giảm thọ, trong thọ này của bạn cũng có vấn đề, trong thọ có cát hung họa phúc, có người rất thọ

nhưng sống rất cực khổ, chịu tội! Vậy nếu bạn tặng thọ này cho cha mẹ, khiến cha mẹ bạn lớn tuổi phải chịu thêm cực khổ, vậy thì sai rồi. Nếu bạn có phước báo, bạn có thông minh trí tuệ, vậy thì tốt! Từ đó biết được, vẫn là phải tu hành, không thực sự đoạn ác tu thiện, thì sau khi giảm thọ, cha mẹ cũng rất buồn, nhất định phải hiểu đạo lý này. Bản thân nhất định phải đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, dùng công đức chân thật hồi hướng cho cha mẹ, lại có thể có tâm nguyện, muốn cha mẹ sống thêm vài năm ở thế gian này. Nhưng đây đều là phân biệt chấp trước, là cảm tình! Nếu cha mẹ thực sự niệm Phật tới thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Phật, sớm đi tốt hơn! Hà tất nhất định phải kéo họ ở lại nơi này chịu khổ chịu nạn? Phải thông đạt, phải hiểu những đạo lý này.

Sau khi hiểu được, thời gian chúng ta sống trên thế gian này lâu dài, không cần lo lắng, quan trọng nhất là thực sự có thể vãng sanh. Thực sự có thể vãng sanh, thọ mạng đều không cần nữa, đây là đạo lý tất nhiên. Bạn xem trong Vãng Sanh Truyện có ghi chép, trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục có ghi chép, rất nhiều người niệm Phật, thời gian không dài, ba năm, năm năm là họ vãng sanh. Cho nên trước đây từng có người hỏi tôi, họ nói những người niệm Phật này có phải là tuổi thọ đều ngắn như vậy sao? Niệm vài năm đã vãng sanh. Câu hỏi này hỏi rất hay, tôi nghĩ thử, tôi nói nếu mọi người đều là tuổi thọ còn ba năm, năm năm nữa rồi vãng sanh, điều này nói không thông, nói thế nào cũng không thông. Chỉ có một đạo lý có thể nói thông được, công phu niệm Phật của họ ba năm đến năm năm là chín muồi, không cần thọ mạng phía sau nữa, ai bằng lòng thọ khổ ở thế giới Ta-bà này? Thực sự có điều kiện này vãng sanh, tại sao bạn không đi? Chỉ có thể nói công phu của bạn chưa đạt, bạn đi không được, bạn không có cách nào. Có thể đi tại sao không đi sớm? Bạn sống ở Hồng Kông, không khí mịt mù chướng khí, đâu có thoải mái như thế giới Tây Phương Cực Lạc? Hà tất ở đây chịu tội? Phải hiểu đạo lý này.

Vậy thì thực sự có khả năng đi mà vẫn chưa đi, chỉ có một chuyện, họ có pháp duyên, có rất nhiều người bằng lòng học theo họ, vậy thì họ không có cách nào, họ chỉ đành giúp đỡ người khác nhiều hơn, mang thêm một nhóm người cùng đi, không thể bỏ đi một mình. Nếu không có pháp duyên, họ nói với bạn thì bạn cũng không tin tưởng, cũng không có người nào nghe theo họ, mau chóng rời đi. Họ đi như vậy cũng là độ chúng sanh, lúc rời đi tướng lành hiếm có, không bị bệnh, biết trước thời gian, đứng mà vãng sanh, ngồi mà vãng sanh, người khác nhìn thấy tướng này của họ thì động tâm, vậy cũng có thể độ rất nhiều người. Người như vậy nhiều!

Cho nên niệm Phật vãng sanh, bạn nói cần bao nhiêu thời gian? Thông thường mà nói, ba năm là đủ! Tại sao bạn đi không được? Bạn chưa buông xuống, bạn còn tham luyến thế gian này, cho nên bạn niệm 30 năm vẫn chưa đi được. Nếu bạn thực sự buông xuống, không còn tham luyến thế gian này, không còn chấp trước thì ba năm là đủ! Kinh Di-đà nói với bạn là bảy ngày, nếu một ngày cho đến bảy ngày liền có thể vãng sanh, làm gì có chuyện ba năm không thể vãng sanh? Cho nên hiểu được đạo lý này thì những điều nói trong Vãng Sanh Truyện và Tịnh Độ Thánh Hiền Lục mới có thể nói thông được, đây là thật, không phải giả.

Chúng ta xem đồ đệ của lão hòa thượng Đê Nhàn, người thợ vá nồi không phải là ba năm ông đã đứng mà vãng sanh sao? Trước đây, đại khái là khoảng 40-50 năm, gần 50 năm. Tôi dạy học ở Phật Quang Sơn, Phật Quang Sơn có một người công nhân lâu năm, bởi vì công trình của ông làm liên tục quanh năm, công trình đó rất lớn, rất nhiều, Phật Quang Sơn do pháp sư Tinh Vân xây. Có một người công nhân quê ở xã Tướng Quân - Đài Nam, ông nói với chúng tôi, hàng xóm của ông có một bà cụ niệm Phật ba năm vãng sanh, đứng mà vãng sanh, là một bà cụ. Cho nên ông kể với chúng tôi, niệm Phật vãng sanh là thật, không giả chút nào, tận mắt nhìn thấy. Chuyện này có rất nhiều người ở vùng phía Nam Đài Loan đều biết, tôi nhắc tới vẫn có người biết. Ba năm, tuyệt đối không phải là tuổi thọ của bà ấy hết, mà là bà ấy niệm Phật thành công.

Trong kinh nói rất hay, “nhớ Phật, niệm Phật, hiện tiền tương lai nhất định thấy Phật”, hiện tiền đó tức là họ nhìn thấy Phật, nhìn thấy Phật và muốn đi theo Phật, quyết định rời đi. Trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục, chúng ta nhìn thấy pháp sư Oánh Kha thời nhà Tống, sự dũng mãnh tinh tấn của ông, giống với những điều nói trong kinh Di-đà, ba ngày ba đêm. Bởi vì bản thân ông biết nghiệp chướng quá nặng, người xuất gia phá trai phạm giới, nghĩ thử, xem thử giới luật đây là chắc chắn đọa địa ngục, nghĩ tới đọa địa ngục liền sợ hãi, cho nên liều mạng niệm Phật, ba ngày ba đêm niệm A-di-đà Phật tới. A-di-đà Phật nói với ông: ông vẫn còn 10 năm thọ mạng, cố gắng học tập, sau 10 năm ta lại đến đón ông. Ông nói với A-di-đà Phật: con không cần 10 năm tuổi thọ nữa, hiện tại con muốn đi theo Phật. Cho nên Phật đồng ý với ông, Phật nói: được, ba ngày sau ta tới tiếp dẫn ông. Ba ngày sau thực sự vãng sanh, cũng không bị bệnh, thực sự đã vãng sanh. Đây chính là nói ông vẫn còn 10 năm tuổi thọ nhưng không cần nữa. Cho nên lời ông nói với Phật rất có đạo lý, 10 năm, căn tánh kém cõi của bản thân con rất nặng, không chịu được mê hoặc, 10 năm không

biết bản thân lại tạo biết bao tội nghiệp? Dứt khoát không cần nữa. Cho nên tôi tin rằng người vãng sanh như vậy là chiếm đa số, họ không cần thọ mạng nữa.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, Thiện Tài đồng tử 53 lần tham bái, liệu có phải đều là tâm Bồ-đề từng bước thăng hoa, lần lượt vượt qua không?

Đáp: Điều này bạn đi đọc kỹ phẩm Hạnh Nguyên thì sẽ hiểu được. Kinh Hoa Nghiêm, trước đây tiên sinh Phương Đông Mỹ giới thiệu quyển sách này cho tôi, tôi theo thầy học triết học, thầy nói Hoa Nghiêm là triết học khái luận của kinh Phật, thầy nói biên soạn vô cùng hay, sách triết học trên thế giới không tìm được quyển nào có thể so sánh với nó. Thầy nói trong quyển sách này có lý luận viên mãn, có phương pháp khéo léo, phía sau còn có biểu diễn. Năm mươi ba lần tham bái chính là biểu diễn, tức là ứng dụng phương pháp, đạo lý cao sâu nhất của Phật pháp vào trong cuộc sống thường ngày, trong công việc, trong đối nhân xử thế tiếp vật, làm ra tấm gương cho con thấy. Thầy nói loại sách giáo khoa như vậy không tìm thấy được trên thế giới. Thế gian có lý luận, có phương pháp, không có biểu diễn, trong Hoa Nghiêm có biểu diễn.

Cho nên sau khi chúng tôi học, sau này nghĩ tới Tứ Thư của nhà Nho, Tứ Thư do Chu Hy đời Tống biên soạn. Chúng tôi tin rằng Chu Hy nhất định từng đọc Hoa Nghiêm, cũng có khả năng nghe pháp sư giảng qua Hoa Nghiêm. Tôi thường nghĩ, linh cảm của ông nhất định có được từ kinh Hoa Nghiêm, tại sao vậy? Tứ Thư cũng là loại tính chất này, Trung Dung là lý luận, Đại Học là phương pháp, Luận Ngữ, Mạnh Tử là biểu diễn. Luận Ngữ là Khổng tử biểu diễn. Bạn xem làm thế nào để ứng dụng Trung Dung, Đại Học vào trong cuộc sống? Đây là thánh nhân, hiền nhân làm ra. Mạnh tử là thánh nhân, những gì ông làm ra, đều thực sự ứng dụng được những điều này, toàn bộ đều làm được, giống như kinh Hoa Nghiêm vậy. Cho nên tôi thường nghĩ linh cảm của Chu phu tử từ đâu mà có, Hoa Nghiêm, đây là chúng ta hiểu được tính chất của nó, thực sự là sách giáo khoa viên mãn cứu cánh.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, người niệm Phật nhiều, người thành tựu ít, liệu có phải là trong tâm tánh Bồ-đề của Đại thừa Bồ-tát xuất hiện vấn đề hay không?

Đáp: Có thể nói như vậy, nguyên nhân rất nhiều, đây là một nguyên nhân. Tâm Bồ-đề là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, người niệm Phật trong cuộc sống thường ngày đối với hết thầy người, vật, việc có tâm này hay không? Điều này rất quan trọng. Bạn xem thử trong 48 nguyện, 48 nguyện là nói niệm Phật, “nhất hướng chuyên niệm”, mười niệm ắt sanh, nhưng nguyện thứ 19 nói “phát tâm

Bồ-đề”. Chúng tôi chuyên giảng phương pháp niệm Phật trong kinh Vô Lượng Thọ có hai đoạn kinh văn, trong bản của lão cư sĩ Hạ Liên Cư chính là hai phẩm Ba Bậc Vãng Sanh và Chánh Nhân Vãng Sanh. Trong hai phẩm này chúng ta đọc được, cho dù là bậc thượng, bậc trung, bậc hạ vẫn là một tâm ba bậc, hai câu quan trọng nhất là “phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, mỗi đoạn đều có câu kinh văn này, bạn liền biết được câu kinh văn này quan trọng biết bao!

“Phát tâm Bồ-đề” là nguyện thứ 19, “nhất hướng chuyên niệm” là nguyện thứ 18. Cho nên có người chấp trước nguyện thứ 18, người Nhật Bản giảng bốn nguyện niệm Phật chỉ giảng nguyện thứ 18, không giảng nguyện thứ 19, vậy là có vấn đề. Không tương ứng với kinh Vô Lượng Thọ nói, kinh Vô Lượng Thọ rõ ràng giảng hai câu này, họ chỉ cần một câu, họ không cần phát tâm Bồ-đề, họ chỉ muốn câu nhất hướng chuyên niệm, vậy thì vãng sanh này có vấn đề. Bốn nguyện là coi trọng 48 nguyện, vậy là đúng đắn, nhưng tuyệt đối không phải là một nguyện trong 48 nguyện, những nguyện khác đều vứt bỏ thì đó là sai lầm. Mà từ xưa đến nay, các vị tổ sư đại đức dạy chúng ta, đều là giáo nghĩa trong Hoa Nghiêm, “một tức là nhiều, nhiều tức là một”, bất kỳ một nguyện nào trong 48 nguyện chắc chắn đều bao gồm 47 nguyện còn lại; nhiều tức là 48 nguyện, một tức là bất kỳ một nguyện nào. Bất kỳ một nguyện nào đều phải đầy đủ viên mãn 48 nguyện, như vậy mới đúng. Như vậy mới là tam tư lương tín - nguyện - hạnh mà Tịnh tông nói tới! Không được chấp trước một nguyện, vứt bỏ các nguyện còn lại, vậy thì không thể vãng sanh.

Bạn nghĩ thử xem, vẫn là phân biệt chấp trước nghiêm trọng, vậy thì sao được? Cho nên điều này chúng ta đọc kinh nhiều hơn thì bạn sẽ hiểu được. Vãng sanh Tịnh độ nhất định phải đầy đủ ba điều kiện tín nguyện hạnh này. Niệm Phật, phương pháp Đại Thế Chí Bồ-tát dạy chúng ta, “nhiếp trọn sáu căn, tịnh niệm tiếp nối”, chúng ta đã làm được chưa? Điều này cũng xảy ra vấn đề. Chúng ta niệm Phật, tâm không thanh tịnh, vọng tưởng quá nhiều, cho nên nói là xen tạp, xen tạp nghiêm trọng, công phu không đắc lực.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, người niệm Phật không thật thà, liệu có phải do không hiểu rõ hiện tượng phổ biến “niệm Phật thành Phật, niệm Phật làm Phật” hay không?

Đáp: Câu hỏi này cũng hỏi rất chân thực, đích thực là không hiểu rõ “niệm Phật thành Phật, niệm Phật làm Phật”, cho nên họ không thật thà. Trong chỗ này vẫn có vấn đề, họ không hiểu chân tướng vũ trụ nhân sinh, vấn đề này cũng rất nghiêm trọng. Không hiểu chân tướng vũ trụ nhân sinh, họ không có tâm xuất ly, họ vẫn còn

lưu luyện thế gian này, không buông xuống được. Cho nên, nếu họ hiểu được chân tướng vũ trụ nhân sinh, họ chịu buông xuống, buông xuống rồi thì không khó. Biết niệm Phật thành Phật, niệm Phật làm Phật thì họ sẽ có sự chọn lựa tốt nhất, đời này của họ chắc chắn thành công. Cho nên nhất định phải biết chân tướng thế gian, điều này trong kinh Bát-nhã giảng vô cùng rõ ràng!

Kinh Bát-nhã nhiều, bạn chỉ cần nắm lấy một bộ kinh Kim Cang là đủ rồi, trong kinh Kim Cang nắm lấy vài câu là đủ rồi, thường niệm, thường nghĩ đến, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, không phải là thật; “hết thấy pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng”, bạn hà tất chấp trước? Nếu bạn lại hiểu được câu “đời người trả nghiệp” mà đức Phật nói, vậy thì đời người còn có ý nghĩa gì? Sanh tử mệt mỏi trong lục đạo, không chút ý nghĩa gì, vậy thì bạn mới thực sự buông xuống. Sau khi buông xuống, lựa chọn niệm Phật thành Phật, niệm Phật làm Phật, không ai không thành tựu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đồng tu Tịnh tông thường có giới định của thế gian, nhưng thiếu khuyết tuệ xuất thế gian, xem nhẹ pháp môn Tịnh độ, cho nên rất khó thành tựu. Xin hỏi người niệm Phật nên làm thế nào để làm được “giới thừa câu cấp”?

Đáp: Chuyện này Phật, tổ đều nói rất rõ ràng, sự thành lập Tịnh tông học hội của chúng ta, là dùng tịnh nghiệp tam phước trong Quán kinh làm nguyên tắc chỉ đạo tu học của chúng ta. Trong tịnh nghiệp tam phước chính là “giới thừa câu cấp”, hai câu đầu tiên là giới, câu phía sau là thừa. Câu đầu tiên là nền tảng của giới luật, “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”, điều này chúng ta áp dụng cụ thể vào học tập gốc rễ ba nhà Nho Thích Đạo. Gốc rễ của Nho là Đệ Tử Quy; gốc rễ của Đạo là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên; gốc rễ của Phật là Thập Thiện Nghiệp Đạo. Nếu như không có ba gốc rễ này thì rất khó trì giới. Cho nên tam quy hiện tại, người thọ tam quy rất nhiều nhưng không làm được! Ngũ giới không làm được, những điều khác càng không cần nói tới. Nguyên nhân là gì? Bởi vì bạn chưa làm được thập thiện.

Tại sao chưa làm được thập thiện? Vì chưa làm được Đệ Tử Quy, nếu bạn bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy, dùng thời gian một năm thực hành Đệ Tử Quy, lại dùng thời gian một năm thực hành Cảm Ứng Thiên. Cảm Ứng Thiên thật ra mà nói chính là bảng công tội, các bạn phải biết, bảng công tội mà mỗi ngày tiên sinh Liễu Phàm thọ trì, các mục trong đó chính là Cảm Ứng Thiên, từng điều từng điều, mỗi ngày phản

tĩnh, kiểm điểm. Cho nên cuối thời Minh đầu thời Thanh, bình thường người đọc sách đều dùng cái này để phản tỉnh, để sửa lỗi, cho nên tích lũy công đức, việc này làm rất thiết thực, phương pháp mặc dù rất vụng về, nhưng vô cùng có hiệu quả, rất thiết thực. Có nên tảng như vậy, bạn tiến vào cửa Phật học Thập Thiện Nghiệp Đạo không hề khó chút nào.

Từ Thập Thiện Nghiệp Đạo nâng cao lên mới là tam quy ngũ giới. Cho nên tam quy ngũ giới cũng không phải là người bình thường đều có thể thọ, thọ tam quy ngũ giới đó đều gọi là quy y kết duyên, không phải là thật, phải hiểu điều này, gọi là quy y kết duyên, tại sao vậy? Bạn không làm được! Làm được tam quy này thì phương hướng mục tiêu của bạn là đúng đắn. Quy y Phật là giác mà không mê, bạn xem trong Lục Tổ Đàn Kinh không gọi là quy y Phật, mà gọi là quy y giác, sau đó giải thích rằng “Phật là giác”; không gọi là quy y pháp, mà gọi là quy y chánh, chánh tri chánh kiến, chánh mà không tà là quy y pháp, trong Đàn kinh nói “pháp là chánh; tạng là tịnh”. Cái gọi là giác chánh tịnh, chính là tên bộ kinh Vô Lượng Thọ nói tới, chúng ta nói trong tâm Bồ-đề, thanh tịnh bình đẳng giác, bình đẳng là định, cho nên là giới định tuệ. Thanh tịnh là giới, bình đẳng là định, giác là tuệ. Giác mà không mê là quy y Phật, chánh mà không tà là quy y pháp, tịnh mà không nhiễm là quy y tăng, gọi là quy y tam bảo. Chúng ta chưa làm được, bình thường bạn vẫn là mê hoặc điên đảo, vẫn là tà tri tà kiến, vẫn là ô nhiễm, cho nên tam quy này gọi là tam quy kết duyên, không phải là tam quy thực sự. Tam quy thực sự gọi là *phiên tà tam quy*, từ mê tà nhiễm quay đầu lại nương theo giác chánh tịnh, đây gọi là tam quy thực sự.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười một, xin hỏi thế nào là tứ vô ngại pháp giới Hoa Nghiêm của người niệm Phật?

Đáp: Câu hỏi này quá cao rồi, bạn đọc kinh Hoa Nghiêm thì sẽ biết. Bạn muốn tôi nói thì tôi cũng có thể nói ra được, nói ra được nhưng không làm được. Buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước chính là tứ vô ngại pháp giới của Hoa Nghiêm; buông xuống chấp trước là A-la-hán, buông xuống phân biệt là Bồ-tát, vẫn chưa được, vẫn phải buông xuống vọng tưởng. Tại sao vậy? Không buông xuống vọng tưởng thì bạn không ra khỏi mười pháp giới được, không ra khỏi mười pháp giới được thì không phải là cảnh giới Hoa Nghiêm. Cho nên, cảnh giới Hoa Nghiêm nhất định là phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân thì bạn mới có thể tiến vào tứ vô ngại pháp giới, lý vô ngại, sự vô ngại, lý sự vô ngại, sự sự vô ngại.

Cho nên sáu căn của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần vẫn khởi tâm động niệm, không được, còn chưa tiến vào cảnh giới này.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười hai, người nhà có hiện tượng bị dựa thân, bị quỷ thần quấy nhiễu, mỗi lần tụng kinh Địa Tạng thì tình hình càng nghiêm trọng, xin hỏi nên làm như thế nào?

Đáp: Bạn tụng kinh Địa Tạng không thành tâm, tuyệt đối không phải là kinh Địa Tạng không có hiệu quả. Bạn phải quay lại dùng tâm chân thành, dùng tâm cung kính để đọc tụng, vẫn phải mời những quỷ thần dựa thân này, phải hướng dẫn cho họ. Họ tới dựa thân chắc chắn là có nguyên nhân, tức là hai bên nhất định có quan hệ, nếu không có quan hệ thì họ sẽ không tới tìm người nhà bạn. Lúc thỉnh cầu họ, cùng nhau, hai người cùng nhau tu hành, đừng quấy nhiễu nữa, đôi bên đều có được lợi ích. Nếu như dựa thân quấy nhiễu thì hai bên đều đau khổ, phải giảng rõ ràng, giảng thấu triệt lý và sự này, “oan gia nên giải, không nên kết”, oan kết này sâu rồi thì bao giờ mới dứt được, sự đau khổ này sẽ kéo dài đến đời sau kiếp sau, đời đời kiếp kiếp đôi bên đều không có ngày tháng tốt đẹp, cho nên phải giác ngộ chuyện này.

Đại khái qua hai ngày nữa là ngày 4 tháng 6 (sự kiện Thiên An Môn), khiến chúng ta nghĩ tới, chuyện này chắc là vào khoảng 10 năm trước, buổi tối hôm đó tôi ở Hồng Kông, trên tivi tôi xem được những cảnh này. Chúng ta phải khuyên nhủ, sống chết của con người đều đã định sẵn, ngay cả chết trên chiến trường đều là trong mệnh định sẵn. Nguyên nhân là gì? Oan oan tương báo! Sau khi bạn thực sự nhìn thấu, nhìn thấy rõ ràng, nhìn thấu triệt thì tâm oán hận sẽ bình tĩnh lại, món nợ này trả xong rồi; nếu như còn có tâm oán hận thì phiền phức lớn! Lúc tôi mới học Phật có một vị lão cư sĩ, lão cư sĩ Chu Kính Trụ, lúc đó ông khoảng 68, 69 tuổi, tôi mới 25 tuổi, ông là người cùng thế hệ với ông nội tôi, vô cùng từ bi, thường kể chuyện cho tôi nghe. Những điều ông kể đều là thật, không phải là giả, đều là đời này của ông tự mình trải qua.

Ông kể cho tôi một câu chuyện là vào trước kháng chiến, ông làm giám đốc ở một ngân hàng của Tô Châu, địa vị cũng rất khá. Ông có một người bạn, làm sai nha cõi âm, hiện tại chúng ta gọi là “thông linh”, làm sai nha, địa vị không cao, tức là đi đưa công văn, mỗi ngày đều phải tới âm tào địa phủ làm việc. Có lúc những việc người bạn này làm, lúc nói chuyện cùng nhau đều kể ra. Cho nên có một ngày mấy người họ cùng nhau ăn cơm, người bạn làm sai nha cõi âm này nói với ông, người

đó nói mấy ngày nay thành hoàng Thượng Hải có một xấp sổ sinh tử đưa tới Tô Châu. Thành hoàng Tô Châu gọi là Đô thành hoàng, cũng giống như chủ tịch tỉnh vậy, Thượng Hải là một huyện. Ở nhân gian chúng ta thì thành phố Thượng Hải là rất lớn, nhưng ở cõi âm thì Thượng Hải là một huyện, mà quản lý nó là do thành hoàng Tô Châu quản lý, Đô thành hoàng, có một xấp sổ sinh tử đưa tới Tô Châu. Người bạn đó nhận xong liền mở ra xem thử, cảm thấy rất kỳ lạ, người đó nói tên trong sổ sinh tử đều là bốn, năm chữ, cho nên người đó thắc mắc, đem chuyện này nói ra với bạn bè. Họ kép của Trung Quốc là bốn chữ cũng không thể nào có nhiều như vậy, nghĩ thế nào cũng không thông.

Ba tháng sau, người Nhật Bản phát động chiến tranh ở Thượng hải, đại khái là ngày 28 tháng 1, phát động cuộc chiến này, lúc này mọi người mới hiểu được, hóa ra xấp sổ sinh tử đó là người Nhật Bản. Bạn xem ba tháng trước, bạn nên chết trong cuộc chiến này thì danh sách đã được đưa đến chỗ Đô thành hoàng ở Tô Châu rồi. Như vậy mới biết được không có ai chết oan, thực sự là “một miếng ăn, một hớp nước, không gì không định trước”, bạn còn lời gì để nói nữa? Quân nhân tử nạn là như vậy, những người tử vong do gặp tai họa này thì bá tánh bình dân cũng là như vậy. Cho nên muốn tiêu tai tránh nạn, thực sự phải phát tâm Bồ-đề, đoạn ác tu thiện thì tai họa này mới có thể tránh khỏi. Cho nên nói gặp dữ hóa lành, gặp rủi thành may đều do tâm cả! Nhất định phải giác ngộ mới có thể tránh khỏi. Nếu không thì không có cách nào.

Cho nên hiểu được đạo lý này, cho dù gặp phải kiếp nạn lớn thế nào thì tâm của bạn đều yên ổn. Vụ núi lửa ở Indonesia, chúng ta đọc báo thấy chết hơn 5.000 người, người bị thương càng nhiều hơn, đều là định số trong mệnh, có cách nào chứ? Cho nên nhất định phải dạy. Những người này chúng ta đồng cảm, chúng ta làm Phật sự siêu độ cho họ. Bên đó những nơi nào gặp tai họa, chúng ta cũng bỏ tiền bỏ sức ra giúp đỡ họ một chút, đây là tận tâm của chúng ta, tận lực của chúng ta. Nhất định phải dạy họ hiểu được chân tướng sự thật, phải dạy họ giác ngộ, dạy họ quay đầu thì họ mới thực sự có thể vượt qua được.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, con gái của con bị bệnh thân kinh, xin hỏi đây là tội nghiệp của con bé, hay là tội nghiệp do con gây ra cho con bé?

Đáp: Tội nghiệp của đứa trẻ là nhân, bạn không chăm sóc tốt đó là duyên. Nhân này là tội, duyên là lỗi, bạn có lỗi làm. Tình huống này nhất định phải hết lòng cầu sám hối. Cho nên, phạm là gặp phải những chuyện này, nhất định phải nghiêm

túc phản tỉnh, kiểm điểm, tìm ra nghiệp nhân của chính mình, tiêu trừ từ nhân thì quả sẽ có thay đổi. Từ xưa đến nay, trong và ngoài nước dùng phương pháp này để khôi phục thân tâm khỏe mạnh, rất có hiệu quả. Hiện tại ở nước ngoài, phương pháp người nước ngoài dùng nhiều nhất là thôi miên, lúc thôi miên mức độ sâu khiến con người quay về quá khứ, quay về đời trước, quay về đời trước nữa, thôi miên mức độ sâu có thể quay về mấy chục đời trước, tội nghiệp này họ tạo vào đời nào, tức là nguyên nhân mắc bệnh này vào đời nào, đều có thể tìm ra được; sau khi tìm ra được thì chữa trị rất có hiệu quả. Hiện tại những chuyện này đã rất phổ biến ở các nước phương Tây, bạn xem cư sĩ Chung Mậu Sâm giới thiệu rất nhiều bệnh án cho các bạn, rất có hiệu quả. Mặc dù chúng ta không dùng thôi miên, bản thân nghiêm túc phản tỉnh cũng được. Cho nên pháp, thực sự là tâm pháp, cương lĩnh chung, nguyên tắc chung mà nhà Phật nói tới, “hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”, trong tâm dứt khoát không được có chút niệm ác nào, điều này rất quan trọng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, con gái bị bệnh thần kinh, con tụng kinh Địa Tạng, kinh Kim Cang đều không có hiệu quả, xin hỏi có phương pháp gì có thể cứu con bé?

Đáp: Đây không phải là không có hiệu quả, mà là công phu tụng kinh của bạn chưa đủ, máy đĩa “Tiểu viện Sơn Tây” có thể làm tài liệu tham khảo tốt nhất cho bạn. Nếu dùng tâm chân thành, trước tiên bạn phát nguyện, tôi tụng một trăm bộ cho con. Lúc tụng phải dùng tâm chân thành, đại đức xưa nói với chúng ta, lúc tụng kinh có thể tùy văn nhập quán thì hiệu quả này vô cùng lớn; nếu chỉ tụng, có miệng mà không có tâm thì sức mạnh của hiệu quả này sẽ kém. Lúc đọc tụng thực sự có thể sanh tâm cảm ơn, thực sự học tập được tinh thần của Địa Tạng Bồ-tát thì sức mạnh này quá lớn, mới có thể sanh ra hiệu quả được. Bạn xem tiếp theo người hỏi nói.

Hỏi: Con có tâm đọc kinh nhưng thường đọc sai, hoặc là đọc sót, nghe nói đọc kinh như vậy tội tương đối nặng, xin hỏi nên làm như thế nào?

Đáp: Vậy những điều bạn nói ra đều hoàn toàn đúng đắn, bạn cố gắng xem thử “Tiểu viện Sơn Tây”, xem những người đó, tại sao họ nhiều như vậy, hiệu quả tụng kinh của những người đó rõ rệt như vậy, hai ba tháng đã có hiệu quả rõ rệt.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười sáu, tình huống sống chung một phòng với người khác, nếu lúc bạn cùng phòng ngủ mà chúng con tụng kinh ở bên cạnh liệu có ảnh hưởng không tốt tới họ không?

Đáp: Bạn không làm ồn họ là được, đừng quấy nhiễu họ. Bạn tụng kinh, tụng thầm không ra tiếng, thông thường chúng tôi gọi là kim cang trì. Kim cang trì, miệng động, không có âm thanh, đây gọi là kim cang trì. Như vậy thì bạn sẽ không quấy nhiễu người khác.

Hỏi: Xã hội hiện nay có rất nhiều thanh niên có vấn đề, cha mẹ từ nhỏ không dạy dỗ tốt, hiện tại cuộc sống đã hỗn loạn, giết trộm dâm dối, không việc gì không làm, xin hỏi nên làm thế nào?

Đáp: Vấn đề mà bạn hỏi, tại sao hiện nay chúng tôi lại toàn tâm toàn lực đề xướng Đệ Tử Quy? Học tập Đệ Tử Quy, cần trẻ nhỏ và cha mẹ, thầy cô giáo cùng nhau học mới có thể sinh ra hiệu quả. Nếu chỉ dạy trẻ nhỏ, người lớn chúng ta không học tập thì sẽ không sinh ra hiệu quả. Sau khi các bạn nhỏ học, nhìn thấy cha mẹ làm không như pháp, chúng sẽ nói bạn lừa chúng, bản thân cha mẹ, thầy cô giáo không làm, tại sao lại bắt con làm? Cho nên bắt đầu từ tháng 11 năm ngoái, chúng tôi đã mở lớp thí điểm ở thị trấn Thang Trì, thị trấn nhỏ này tổng cộng có 12 thôn, 48.000 cư dân. Mục tiêu của chúng tôi chính là nhắm vào thị trấn nhỏ này, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề trong thị trấn nhỏ này cùng nhau học tập. Hiện tại mới nửa năm, sinh ra hiệu quả vô cùng tốt, chuyện này nằm ngoài dự kiến của chúng tôi. Cho nên hiện tại chúng tôi tin tưởng rằng con người có thể dạy tốt được.

Hỏi: Xã hội hiện nay thực sự quá loạn, nên làm thế nào để thúc đẩy hiệu quả giáo dục nhân văn, nhân quả, thực sự cứu được thế giới?

Đáp: Người có cách nghĩ này rất nhiều, mà trên thực tế người muốn làm cũng rất nhiều. Liên Hợp Quốc vì cách nghĩ này đã làm hơn 30 năm, năm nào cũng đều đang thảo luận, đều đang nghiên cứu. Tháng 10 năm nay, tôi còn phải đến trụ sở UNESCO của Liên Hợp Quốc để mở một hội nghị có mục tiêu là điều này. Chủ đề của tôi trong hội nghị này năm nay cũng rất khó được, chủ đề của nó là “Chúc mừng đại lễ Vesak”, Liên Hợp Quốc hơn 30 năm nay chưa từng dùng chủ đề này, bởi vì họ tránh nói tới tôn giáo. Chúc mừng đại lễ Vesak, lễ Vesak chính là lễ Phật đản, cho nên chuyện này thật khó được. Chủ đề diễn giảng của tôi lần này ở đó, chủ đề của tôi là “Nhiệt liệt chúc mừng đại lễ Vesak, học tập Thích-ca Mâu-ni Phật mở lớp dạy học, hóa giải xung đột, thúc đẩy xã hội an định thế giới hòa bình”, tôi giảng chủ đề này. Chuyện này trước đây chưa từng có, trước đây họ tránh né tôn giáo, hiện tại không ngờ lại dùng chủ đề này. Cho nên tôi nói tôi nhất định phải đi, vào tháng 10 này.

Tốt rồi, hiện tại đã hết thời gian, câu hỏi của chúng ta cũng trả lời xong.